

РЕШЕНИЕ

№ 5272

гр. София, 29.07.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 10 състав, в открито заседание на 15.05.2013 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Камелия Стоянова

при участието на секретаря Велина Димитрова, като разгледа дело номер **5050** по описа за **2012** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от АПК.

Производството е образувано по жалба от И. Х. Г. срещу отказ на министъра на вътрешните работи да изпълни искането му да му предостави копия на всички негови жалби, (вероятно се има предвид такива, съдържащи се в Министерството на вътрешните работи), искане, обективизирано в молба от 18.04.2012 г. Производството, образувано по жалбата на И. Х. Г. е било прекратено с определение № 3313/19.07.2012 г. на Административен съд София град, което е отменено с определение № 13590 от 30.12.2012 г. по адм. д. № 12660/2012 г. на Върховния административен съд. В мотивите на определението си Върховният административен съд е приел, че търсената от жалбоподателя защита е срещу неоснователно бездействие на Министерството на вътрешните работи, а именно непредоставяне на поисканата информация, която защита се реализирала по реда на чл. 256 и чл. 257 от АПК, като е върнал делото на същия състав на съда за продължаване на съдопроизводствените действия. С разпореждане № 1180 от 16.01.2013 г. Административният съд С. град е оставил без разглеждане искането на жалбоподателя от 19.05.2012 г. като недопустимо и е прекратил производството по делото. Посоченото разпореждане е отменено с определение № 2271/18.02.2013 г. на Върховния административен съд, като съдът е приел, че първоинстанционният съд не е бил сезиран за произнасяне с молбата на жалбоподателя от 19.05.2012 г., а е бил сезиран с молба, която според съда следва да се намира на стр. 5 от канцеларското досие на адм. д. 5050/2012 г., вероятно се има предвид молбата му от 18.04.2012 г. Производството е определено от Върховния

административен съд като такава по чл. 257 от АПК.

Ответникът – министърът на вътрешните работи прави възражение за недопустимост на жалбата, респективно за неоснователност на същата.

Съдът, като обсъди становищата на страните и доказателствата по делото и направи проверка, на основание чл. 168, ал. 1 от АПК, на посочените в жалбата основания по чл. 146, т. 3 и 4 от АПК, прави следните фактически и правни изводи:

Молбата от 18.04.2012 г. не би могла да се определи като предявен иск по чл. 257 от АПК. Предмет на оспорване по реда на чл. 256 от АПК е неизвършването на фактически действия, които административният орган е длъжен да извърши по силата на закон, които задължения произтичат пряко от нормативен акт. За да е налице приложимостта на чл. 257 от АПК е необходимо задължението на административния орган да произтича пряко от правната норма, а не опосредено от друго, допълнително волеизявление. В процесния случай не е налице неизвършването на определени фактически действия. В процесния случай не съществува законово задължение на съответния административен орган (министъра на вътрешните работи) да предостави документите с исканото съдържание. Не е налице и бездействие, изпълнение на длъжимо действие на административен орган по смисъла на чл. 294 АПК. Посоченият текст дава възможност за обжалване на постановленията, действията и бездействията на органите по изпълнението. Органите по изпълнението са тези по чл. 271, ал. 1 от АПК, като същите са органи по изпълнението на посочените в чл. 268 от АПК изпълнителни основания, а именно индивидуални или общи административни актове, решения, определения и разпореждания на административните съдилища и споразумения пред административните органи или пред съда. Предявеното искане не би могло да бъде определено и като иск по чл. 128, ал. 2 от АПК. Съгласно посочения текст всеки може да предяви иск, за да установи съществуването или несъществуването на едно административно право или правоотношение, когато има интерес от това и не разполага с друг ред за защита. Следователно, предпоставка за прилагането на посочения текст е и обстоятелството, лицето да не разполага с друг ред за защита.

В процесния случай, искането на жалбоподателя следва да се разглежда като подадено от него на искане за предоставяне на достъп до обществена информация по реда на Закона за достъп до обществена информация. При наличието на подадено искане за предоставяне на достъп до обществена информация за административния орган несъмнено съществува задължението за предоставянето ѝ на молителя при съобразяване на предпоставките по Закона за достъп до обществена информация.

При липсата на доказателства за произнасяне на административния орган по направеното пред него искане за предоставяне на обществена информация в посочения от закона срок за това, следва да се приеме, че е налице мълчалив отказ по смисъла на чл. 58, ал. 1 от АПК. Този отказ е предмет на жалбата. Съгласно чл. 149, ал. 2 от АПК мълчаливият отказ може да се оспори в едномесечен срок от изтичането на срока, в който административния орган е бил длъжен да се произнесе. Предвид това, че искането на жалбоподателя (което настоящата инстанция определя като заявление за предоставяне на обществена информация) е било подадено на 18.04.2012 г., в съответствие с чл. 28, ал. 1 от Закона за достъп до обществена информация административният орган е следвало да се произнесе до 01.05.2012 г., на която дата административният орган не се е произнесъл и съответно е налице мълчалив отказ за произнасяне, то от тази дата започва да тече и едномесечния срок за оспорването му

по съдебен ред и като взе предвид, че жалбата срещу мълчаливия отказ е подадена на 16.05.2012 г., преди изтичането на едномесечния срок на 16.06.2012 г. съдът намира жалбата за допустима. Същата е подадена от лице, имащо правен интерес и срещу подлежащ на оспорване административен акт. Мълчаливият отказ представлява бездействие на администрацията в случаите, когато административният орган има задължение да се произнесе по направено пред него искане. Този отказ е индивидуален административен акт по смисъла на чл. 58, ал. 1 от АПК и е напълно приравнен към изричния такъв, тъй като не е само липса на волеизявление от страна на компетентния орган, а отказ да се издаде акт с посоченото от молителя съдържание. Като индивидуален административен акт същият подлежи на съдебен контрол, при който съдът следва да прецени неговата законосъобразност като вземе предвид всички фактически и правни предпоставки, обуславящи претендираното право и евентуалните мотиви на органа да не уважи искането (т. 5 от ППВС 4/1976 г.) В разглежданата хипотеза ответникът – министърът на вътрешните работи не се произнася по направеното пред него от жалбоподателя искане за предоставяне на информация, въпреки че е задължен да направи това в 14-дневен срок от постъпване на заявлението (чл. 28, ал. 1 от Закона за достъп до обществена информация) с писмено решение, с което да удовлетвори искането или да откаже предоставяне на исканата информация (чл. 28, ал. 2 от Закона за достъп до обществена информация). Това бездействие на административния орган представлява мълчалив отказ по смисъла на чл. 58, ал. 1 от АПК. Този отказ е в противоречие със закона. При условие, че е считал, че подаденото заявление не отговаря на условията, предвидени в закона, решаващият административен орган в срока по 28, ал. 1 от Закона за достъп до обществена информация е следвало да уведоми молителя за това, а не да бездейства. В съответствие с изложеното, съдът намира, че мълчаливият отказ следва да бъде отменен, а преписката върната на административния орган за произнасяне по направеното искане за достъп до обществена информация. При тези обстоятелства и като съобрази условията на чл. 37, ал. 1 от Закона за достъп до обществена информация, чието наличие може да обоснове отказ за предоставяне на информация, административният орган следва да издаде акт, с който да се произнесе по направеното искане и да удовлетвори същото, ако не са налице посочените в чл. 37, ал. 1 от Закона за достъп до обществена информация пречки за това. Този извод не се отрича от посочените обстоятелства за какво на молителя е необходима исканата информация. С оглед изложеното настоящият съдебен състав приема, че мълчаливият отказ на министъра на вътрешните работи е незаконосъобразен и следва да бъде отменен, а преписката - върната на административния орган за произнасяне съобразно горните указания.

Като съобрази направените фактически и правни изводи, съдът и на основание чл. 172, ал. 2, предл. второ от АПК

РЕШИ:

ОТМЕНЯ мълчаливия отказ на министъра на вътрешните работи да се произнесе по подадена молба от И. А. Г. от 18 април 2012 г. (имаща характера на подадено заявление за достъп до обществена информация) до министъра на вътрешните работи. ВРЪЩА административната преписка на министъра на вътрешните работи за произнасяне по заявлението съобразно дадените указания по тълкуването и

прилагането на закона.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба в 14-дневен срок от съобщаването му, пред Върховния административен съд, с връчване на преписи за страните по чл. 138 от АПК.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ